

сражава за собствеността си съ най мжже-
ственно отчаяние.

Билъ ли е Маратъ въ нормалния си умъ, или е страдалъ отъ разстройство на мозъкътъ си, това е такъвъ въпросъ, който може би, да е твърдъ интересенъ за специалистътъ по частитъ на душевнитъ болести; азъ само ще забълъжж, че пламенния му протестъ неотразимо увличалъ тълпата. Массата тръгнала подиръ чело-
вѣци, подобни на Маратъ и Робеспьеръ, а предишнитъ кумири, Бали, Лафайетъ, Мирабо, массата захванала да ги счита за измѣнници и неприятели; онези классове отъ обществото, които ся сгруппирвали покрай бившитъ кумири, захванали сжщо да ги считатъ за народни притяснители и прави приемници на унищожениитъ аристократи. Между буржуазията и долнитъ классове отъ народътъ произлезналъ окончателенъ разривъ, който ся продължава и до сега, и послѣдствията на когото още не сж исчерпани отъ събитията на нашата епоха. Този разривъ ся обнаружилъ въ самия Парижъ на сжщия часъ, послѣ побѣдата на третото съсловие, послѣ взиманието на Бастилия, и послѣ сформированието на националната гвардия. Буржуазията искала да въдвори порядъкъ, а народътъ искалъ да продължава безпорядъцитъ; буржуазията искала да охранява собствеността, а народътъ, като нѣмалъ какво да охранява, искалъ да завоюва собственостъ; на страната на буржуазията били всичкитъ кротки добродѣтели на чело-
вѣкътъ и гражданинътъ; на страната на народътъ — всичкитъ буйни пороци на гладното